

HARLEQUINTM

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Hraběnkou na týden

SARAH MALLORYOVÁ

HRABĚNKOU
NA TÝDEN

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

asi si těžko dokážete představit, do jakých lapálií se dostane urozená dáma, když se rozhodne na vlastní pěst vyšetřovat podivné úmrtí. Dáma, která podle společenských norem nemůže být nikde sama bez doprovodu, aniž by se tím kompromitovala!

Shodou okolností se obě hrdinky mých únorových historických romancí pustí právě do takové nebezpečné činnosti. Naštěstí obě brzy získají nejen společníky a pomocníky, ale v krátké době i obdivovatele a posléze budoucího manžela...

Pokud tedy sáhnete po romanci Hraběnkou na týden, můžete se těšit na setkání s půvabnou a tvrdohlavou lady Arabellou, která, ač je vdova, má o lásce jen velmi přibližné představy... Nebo se můžete začíst do příběhu Záhadná pozvánka, kde se do vyšetřování pouští inteligentní a vtipná lady Olívie, která nejenže přijde záhadě na kloub, ale dokonce se jí podaří zkrotit jednoho z hříšných Sinclairů, s nimiž se budeme potkávat v čtyřdílné minisérii Hříšní Sinclairové.

Přeji Vám ničím nerušený čas na čtení!

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

**HRABĚNKOU
NA TÝDEN**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Countess for a Week

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276- 8565-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276- 8566-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276- 8567-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když zámořská loď Apollonia vplouvala do přístavu v Portsmouthu, právě zapadalo slunce. V jeho měkké záři získaly lodní plachty narůžovělý nádech. Uprostřed shonu, který při přistávání nastal, stál na palubě jeden člověk bez hnutí. Byl to džentlmen zahaleny v těžkém plášti. Na hlavě neměl klobouk a čerstvý vítr mu cuchal husté blondaté vlasy. Muž stál, hleděl na vodu a ve večerním slunci mhouřil oči. Jeho pohled nesměřoval k silným zdem a hrozivě vypadajícímu opevnění, které se tyčilo kolem, ale zpátky přes úzký průliv na začátku přístavu směrem na volné moře.

Přistoupil k němu kapitán. „Omlouvám se, pane, ale za chvíli budeme přistávat.“

„Cože?“ Džentlmen se otočil a chvíli trvalo, než se jeho pohled i myšlenky na kapitána soustředily. „Ach ano. Budete chtít, abych šel do podpalubí, předpokládám. Abych vám nepřekážel.“

Jeho přátelský tón dodal kapitánovi odvalu a široce se na něj usmál.

„Ano, pane, kdybyste byl tak hodný. Máme tady naskládaných hodně pytlů a beden.“

„A nechcete, aby vaši muži zakopávali o cestující. Výborně, kapitáne. Půjdu dolů a nebudu vám překážet.“

„Moc vám děkuji, pane. Ujišťuji vás, že to nebude dlouho trvat a za chvíli se budete moct vylodit také.“

Randolph přikývl a s úsměvem se vydal zpátky do své stísněné tmavé kajuty, kde nebylo příliš čerstvého vzduchu. Strávil v ní posledních šest měsíců a několik dalších minut mu rozhodně neublíží. Svalil se na lehátko, založil si ruce pod hlavou a poslouchal křik a těžké rány z paluby. Při tom přemýšlel, a nebylo to poprvé, jestli bylo moudré vracet se do Anglie.

Šest let strávil v Austrálii a vybudoval si tam dobrý život. Zůstal zdravý a s chutí provozoval svoji vlastní farmu v Airdsu, na pozemcích, které dostal poté, co mu byla udělena milost. Když však dorazil dopis od Chisletta, netrvalo mu dlouho, než dospěl k rozhodnutí, že je jeho povinností se vrátit.

Teď ale přemýšlel, co ho čeká. Když Anglii opouštěl, země se vzpamatovávala z dlouhého a drsného boje proti Napoleonovi Bonapartovi. Od chvíle, kdy Anglii opustil, se Randolph o záležitosti své země zajímal málo, protože neočekával, že by se do ní někdy vrátil. Dokonce ani neočekával, že by mohl přežít.

Ze zamyšlení ho vytrhlo tiché zaklepání na dveře.

„Promiňte, můj pane. Vidím, že ještě nemáte sbařenou cestovní brašnu. Pokud dovolíte...“

„Ach, ano, jistě, Josephe. Pojd' dál.“

Randolph se na lehátko posadil, spustil nohy na podlahu a sledoval, jak jeho sluha sbírá poslední věci. Do již naditého zavazadla nacpal skládací zouvák, kartáč na vlasy a hřeben. Když se natahoval po kapesním noži, Randolph ho zarazil.

„Ten si vezmu sám, Josephe. Děkuji.“ Malý nožík si vložil do kapsy kabátu. „Lituješ toho, že se vracíme zpátky do Anglie?“

„Pro mě to nic neznamená, můj pane,“ odpověděl Joseph. „Kdybyste chtěl zůstat v Airdsu, s klidem bych prožil zbytek svého života tam.“

„Pokud se tenhle podnik nějak zvrtně, možná se tam ještě vrátíme,“ řekl Randolph.

„Jak si přejete, můj pane.“

„K čertu, Josephe, proč musíš být vždycky tak zatraceně klidný?“

Šedovlasý sluha mu věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů. „Nu, pane, kdybych byl jiný, asi bych na tomhle světě nebyl tak dlouho.“

„To je pravda!“ zasmál se Randolph. Vstal a položil starému muži ruku na rameno. „Za ty roky jsi se se mnou hodně natrápil, Josephe. Jsem tvým velkým dlužníkem. Nebýt tebe, nepřežil bych. Rád bych, abys mně dovolil –“

„Jestli se mně chystáte nabídnout doživotní rentu, můj pane, dovolu, abych vám řekl, že ji nechci. Vždyť co bych dělal, kdybych se nestaral o vás?“

„Ano, to už jsi mi říkal, Josephe, ale teď jsme zase zpátky ve staré zemi, a možná by sis chtěl trochu odpočinout. Třeba by ses rád usadil. Našel si manželku. Vzpomínám, že sis kdysi docela dobře rozuměl s komornou mé sestry.“

Millerovi se v očích rozsvítilo mihotavé světýlko, ale Randolph nedokázal rozpoznat, jestli to bylo způsobeno zděšením, milou vzpomínkou, nebo studem.

„Nejprve dohlédneme na to, abyste se usadil vy, můj pane, a potom uvidíme,“ řekl Joseph jenom.

Z chodbičky se ozval hlas, který všechny pasažéry vyzýval k vylodění. Joseph zavřel brašnu a zvedl ji z podlahy.

„Nuže, pane, půjdeme na břeh?“

Po tak dlouhé době strávené na moři, měl Ran zvláštní pocit, když pod nohama cítil dlažební kostky místo dřevěných prken neustále se pohupující paluby, ale neměl příliš mnoho času, aby si na to zvykal. Stíny se prodlužovaly a on se rozhlédl kolem. Pohled mu padl na uzavřený kočár, vedle kterého stála střízlivě oblečená postava. Dokonce i po těch letech Randolph okamžitě poznal rodinného právníka. Vykročil k němu s napřaženou rukou.

„Pane Chislette, přeji vám dobrý den.“

Muž se mu hluboce uklonil. „Můj pane.“

„No tak, chlape, podejte mně ruku,“ vyštěkl na něj Randolph. „Posledních šest let jsem žil bez společenských ceremonií, a teď s tím nehodlám začínat. Obzvláště když jde o takového starého přítele, jako jste vy. A všimněte si, že cestuji jako obyčejný pan Randolph Kirkster.“

„Jak si přejete, pane.“ Chislett si s ním krátce potřásl rukou a potom mávl směrem ke kočáru. „Mám jenom tenhle jeden kočár. Pokud máte hodně zavazadel, možná budeme muset najmout ještě jeden.“

„Mám jenom pár kufrů a několik brašen,“ odpověděl Randolph. „Myslím, že to zvládneme.“

Za několik minut byla jeho zavazadla naložena a připevněna ke kočáru a společně s Josephem a panem Chislettem nasedli dovnitř.

„Zamluvil jsem vám pokoje v hotelu Admirál,“ informoval ho právník. „Jsem tam sám ubytovaný a doufám, že vám to bude vyhovovat. Říkal jsem, že bychom se mohli zítra po snídani sejít a probrat vaši situaci.“

„Proč čekat do rána?“ namítl Randolph. „Čím dříve tuhle záležitost uzavřeme, tím lépe.“ Kočár začal

zpomalovat a Randolph vyhlédl z okna. „To už jsme tady? Výborně. Pojdme dovnitř. Buďte tak hodný, pane Chislette, objednejte večeri pro tři v soukromém salonku. Řekněme za hodinu. Josephe, tobě nechám na starosti zavazadla a já zatím zařídím, aby nám v našich pokojích připravili teplou koupel.“

S těmito slovy vyskočil z kočáru a vešel do hostince. Právník za ním zůstal překvapeně hledět.

Joseph Miller potlačil smích. „Jeho lordstvo nepatří k těm, kteří stojí stranou a nechají ostatní udělat veškerou práci. Také nechodí pomalu, když může běžet. Pojdte, pane Chislette, pustíme se do toho!“

Ran se pohodlně opřel na židli a vydal hlasitý, spokojený povzdech.

„Po tolika měsících přídělů na lodi jsem si konečně pořádně pochutnal!“

Společně s Josephem a panem Chislettem seděl u stolu v soukromém salonku u Admirála. Nádobí ze stolu už bylo sklizené a místo něj teď stála na stole karafa nejlepší brandy, kterou hostinský měl, společně s malým džbánkem piva.

Miller nalil brandy do dvou sklenic a posunul jednu směrem k právníkovi.

„Budete chtít probírat vaše záležitosti,“ poznamenal. Vzal do ruky druhou sklenici a připravoval se k odchodu.

Ran mu mávnutím rukou pokynul, aby zůstal sedět. „Není třeba, abys odcházel, Josephe. Bůh ví, že před tebou nemám žádná tajemství.“ Nalil si sklenici piva a otočil se k právníkovi. „Nu, pane Chislette, pokud jste připravený, můžeme začít projednávat, co je potřeba. Možná byste mně mohl znovu vysvětlit,

a ne právnickým jazykem, který jste použil ve svém dopise, jak přesně došlo k tomu, že se zdiskreditovaný baron, kterého z jeho země odvezli v řetězech, najednou stal hrabětem z Westray? V naší rodině o něm nikdy nepadla ani zmínka.“

Pan Chislett pozvedl sklenici a chvíli ji zahříval v dlaních.

„Je to jednoduchý příběh, můj pane,“ začal. „Sedmý hrabě měl dva zdravé syny a tři mladší bratry. Váš dědeček jakožto jeho pouhý bratrance nikdy neuvažoval o tom, že by titul mohl přejít na jeho rod. Nejmladší bratr zemřel bez dědice, druhý měl syna, který zahynul v bitvě u Waterloo a pořád si nikdo nedělal starosti s následnictvím. Potom zemřeli oba synové hraběte, jeden na horečku a druhý při nehodě na lovu a poslední z bratrů zjistil, že už je příliš pozdě na to, aby se oženil a měl dítě. Když tedy před osmnácti měsíci hrabě zemřel, převzal po něm titul jeho bratr, ale i tomu zbývalo už jenom několik měsíců života. Hraběcí titul tedy přechází na nejbližšího mužského příbuzného. A to jste vy, můj pane. Vy jste teď devátým hrabětem,“ zakončil svůj příběh pan Chislett.

„A co když nechci?“

„Jak jsem předeslal ve svém dopise, titul hraběte z Westray je starobylým šlechtickým titulem a patří k němu několik nemovitostí,“ vysvětloval pan Chislett. „Na úspěšném chodu hraběcích panství závisí mnoho nájemců, členů služebnictva a jejich rodin. Pokud byste si nepřál titul převzít, snažili bychom se co nejlépe všechna panství řídit z Londýna, tak jak jsme to dělali celých devět měsíců od smrti osmého hraběte. Titul by přechodně nikomu nepatřil

a v budoucnu by potom přešel na vašeho syna. Pokud byste zemřel bez dědice, titul by zanikl.“ Právník přísně semkl úzké rty a dal tak najevo svůj nesouhlas s takovým postupem. Potom pokračoval a v jeho hlasu nebyla slyšet vůbec žádné emoce. „Samozřejmě můžete nechat vedení panství svým správcům a užívat si... ehm... zisků spojených s vaším novým postavením. To samozřejmě záleží na vás.“

„Myslíte, že bych si mohl žít jako pán, zatímco by práci odvedl někdo jiný?“ zeptal se Randolph. „Ne, děkuji. Pokud se rozhodnu ujmout se titulu, udělám všechno, co bude v mých silách, aby panství prosperovala. Nehodlám z nich pouze těžit!“

Randolph polkl doušek piva. V Austrálii si zařídil dobrý život. Vyhovovalo mu trávit většinu času venku, vést vlastní farmu a budovat z ní úspěšný podnik. Vyhovovalo mu také australské podnebí a jeho zdraví se vylepšilo natolik, že si dlouhou plavbu lodí zpátky do Anglie doslova užil. To byl velký rozdíl oproti jeho první plavbě, kdy ho naživu udržela jenom oddanost sluhy Josepha.

„Bůh ví, že po tom titulu netoužím,“ pronesl pomalu, „ale teď mně patří, a to nemůžu ignorovat. Jako chlapec jsem se všem svým povinnostem vyhýbal a nechal sestru, aby nesla veškeré následky. Hluboce se stydím za to peklo, kterým kvůli mně musela projít. Podruhé před svými povinnostmi neuteču.“

Nastalo rozpačité ticho, které vyplňovalo jenom veselé praskání ohně v krbu. Nakonec promluvil Joseph Miller.

„Takže, lorde Westrayi, zůstáváme v Anglii?“

Ran se svému věrnému sluhovi podíval do očí a viděl v nich stejnou oddanost a víru, která mu tolik

pomohla se přenést přes nejtemnější dny jeho života. Usmál se a pozvedl sklenici.

„Zůstáváme v Anglii.“

Když padlo rozhodnutí, atmosféra v malé místnosti se citelně uvolnila. Mazaný právník pan Chislett nedal žádné emoce najevo, ale Ran cítil, že se starému muži ulevilo.

„Výborně, můj pane. Nejdříve vám musím předat prsten rodu Westrayů.“ Vytáhl z kapsy malý sametový váček a předal jej Randolphovi. Potom sledoval, jak ho otevřel, vyndal prsten, prohlédl si ho a vyzkoušel si ho nejdříve na jeden prst a potom na druhý. „Pokud by vám nepadl, můj pane, můžeme ho nechat zvětšit.“

„Ne, krásně mně padne na malíček,“ odmítl Ram a zvedl ruku. Zlatý pečetní prsten byl těžký, ale na to si zvykne. Stejně jako si zvykne na to, že mu náleží hraběcí titul a všechno, co k tomu patří.

Pan Chislett vypadal, jako kdyby se mu ulevilo a na tváři se mu dokonce mihl drobný úsměv.

„To jsem rád. A teď,“ prohlásil, zvedl se a z nízké komody vzal objemnou složku papírů, tady mám pár dokumentů, které vyžadují vaši pozornost.“ Položil složku na stůl.

Když Randolph následujícího rána vešel do soukromého salonku, k jeho překvapení tam už jeho právník seděl a dojídal snídani.

„Dobrý Bože, pane Chislette, cožpak vy nikdy nespíte? Vždyť jsme si šli lehnout hodnou chvíli po půlnoci!“

„Mně stačí pár hodin spánku,“ odpověděl právník. Kývl hlavou na pozdrav Josephovi, který vešel

do místnosti po svém pánovi, a potom se otočil zpátky na Rana. „Pokud nemáte žádné další otázky nebo instrukce, vydám se hned po snídani zpátky do Londýna.“

„Jsem si jistý, že budu mít stovky dalších otázek,“ odpověděl Ran vesele. „Pro tuhle chvíli jsem ale spokojený s tím, co jsme domluvili.“

„Potom se tedy můžu vydat na cestu.“ Chislett dopil kávu a vstal od stolu. „Neváhejte mi napsat, můj pane, kdyby vás cokoliv napadlo. Jinak se na vás budu těšit na jaře ve městě. Přeji vám dobrý den, lordo Westrayi. Pane Millere,“ pokývl hlavou k oběma mužům.

Pan Chislett vyšel ven a Ran přešel k oknu a sledoval, jak odjíždí. Teprve když kočár vyjel na cestu, otočil se zpátky ke stolu.

„Dobré nebe, dneska ráno mám ohromnou chuť k jídlu, Josephe. Mám chuť na něco více než jenom na housky a kávu! Dojdeš požádat hostinského, jestli by nám mohl udělat vejce a možná nějakou šunku?“

„Jistě, s radostí,“ usmál se na něho Miller. „Chcete, abych mu řekl, kdo jste?“

„Ne, jdi k čertu s takovými nápady! Ještě na to nejsem oblečený a docela rád si ještě chvíli užiji anonymitu.“ Zaváhal. „Uvědomuješ si, starý příteli, že naše životy se odteď hodně změní? Mám panství, o která se budu muset postarat a nájemce, za které mám zodpovědnost.“

„Jistě, pane, ale to nebude nic, co bychom nezvládli. Teď se posaďte a já půjdu prohnat hostinského!“

DRUHÁ KAPITOLA

Randolph strávil den procházením dokumentů, které mu tam nechal pan Chislett. Odložil je teprve, když nastal čas, aby se převlékl k večeři. Na tu se měl sejít s lordem a lady Gilmortonovými v hostinci Královská zbrojnice, kde oba často pobývali.

Kromě svého právníka, od kterého si vyžádal slib mlčenlivosti, se Ran svěřil s tím, že se vrací zpátky do Anglie jenom své sestře Deboře a jejímu manželovi. Proto ho nepřekvapila jejich zpráva, že se s ním plánují setkat v Portsmouthu. Byl potěšený, že se kvůli setkání s ním vydali na tak dalekou cestu, zároveň měl ale jisté obavy. Než vešel do hostince, rukou si zkontroloval vázanku.

Chlapec z výčepu ho uvedl do soukromého salonku a Ran poprvé za šest let pohlédl do tváře své sestry. Srdce se mu dmulo dojetím. Poznal by ji kdekoliv. Stála před ním jako vždy dokonale upravená v jasně zelených šatech a s hnědými vlasy pečlivě vyčesanými do drdolu.

„Deboro.“

Sestra nečekala, až sluha zavře dveře a rozeběhla se přes místnost k němu. V krásných zelených očích se jí leskly slzy.

„Ach, Rane, Rane. Jsi to opravdu ty?“ zalykala se štěstím a slzami radosti.

Randolph ji k sobě pevně přitiskl a smál se. „Nu, doufám, že na cizího člověka by ses takhle nevrhala!“ Pevně ji objal oběma pažemi a pokývl na pozdrav švagrovi. „Jak se daří, Gilmortone?“

Vikomt mu vykročil v ústrety. Vřelý úsměv rozjasňoval jeho jinak poměrně vážný obličej, kterému na vážnosti ještě více dodávala jizva, která se mu táhl po levé tváři.

„Výborně, Randolphe, děkuji za optání. Pokud postavíš mou ženu na zem, potřesu si s tebou rukou!“ usmíval se švagr potěšeně.

Napětí zmizelo. Mezi úsměvy a slzami se Ran nechal dotáhnout ke krbu, kde se usadili a Debora ho začala bombardovat otázkami.

„Drahoušku, dopřej tomu chudákovi chvilku klidu, aby se mohl alespoň nadechnout,“ podotkl tichým hlasem Gil. „Od chvíle, kdy jsi napsal, že se vracíš domu, je celá bez sebe,“ podotkl vesele.

„Tak to je mi tě líto,“ odpověděl Ran a vysloužil si od sestry přátelský štouchanec.

„Psal jsi tak optimistické dopisy,“ řekla Debora. Pořád ho držela za ruku a upírala mu pohled do obličeje. „A teď se ti daří dobře. Opravdu dobře?“

Stiskl jí povzbudivě ruku, protože věděl, co za sestřinou otázkou je.

„Ano, opravdu. Laudánu se vyhýbám, tvrdý alkohol nikdy nepiju a víno si dopřeju jenom střídmě. Nikdy jsem se necítil lépe.“

Sestře se zamlžily oči. „Potom jsi tedy ve svých dopisech psal pravdu, když jsi říkal, že ti transport zachránil život.“

„Ano, myslím, že to tak bylo.“

Neřekl jim nic o přetěžkých měsících, které strávil na palubě lodi do Sydney Cove. Všichni vězni trpěli v tvrdých podmínkách, trápily je nemoci a nouze, ale on musel protrpět ještě nesnesitelné bažení po laudánu. Procházel obdobími deliria, které střídala ještě delší období temného zoufalství. Věděl, že má štěstí, že je vůbec naživu a že za to vděčí hlavně svému komorníkovi. Byla to právě Josephova svědomitá péče, co mu zachránilo život. Jeho komorník se vzdal své svobody, aby ho mohl doprovázet, a to byl dluh, který mu Ran nikdy nedokáže splatit.

„Je Miller pořád s tebou?“ zeptal se Gil, jako kdyby mu četl myšlenky.

„Ano. Navrhoval jsem mu, aby zůstal a vedl pro mě farmu, on se ale chtěl raději vrátit zpátky. Možná si myslel, že mně na zpáteční cestě bude stejně zle jako při první plavbě. Tentokrát to ale bylo mnohem lepší. Kromě toho, že jsem prvních pár dní trpěl mořskou nemocí, proběhla plavba bez komplikací. Dokonce jsem si ji užíval.“

„Takže Joseph Miller se vrátil s tebou,“ pronesla potichu Debora a v očích se jí šibalsky blýsklo. „To moje komorná Elsie jistě ráda uslyší.“

„Neříkej, že po něm celé ty roky toužila!“ vykřikl Ran zděšeně.

Debora se zasmála. „Ne, ne, ovšemže ne! Ale jednu dobu se velice přátelili, tak jsem si říkala –“

„Moje žena je nenapravitelná dohazovačka,“ skočil jí do řeči vikomt a vrtěl při tom hlavou. „Nech to být, Deb. Dej svému bratrovi a jeho sluhovi čas, aby si zvykli na svůj nový život.“

Do salonku přinesli večeri a trojice se přesunula

k jídelnímu stolu, kde pokračovali v hovoru. Ran popisoval svůj život v Airdsu, kde mu po udělení milosti byla poskytnuta země. Vyprávění o těžkostech, které tomu předcházely se snažil zlehčit, protože věděl, že jakožto vzdělanému muži se mu dostalo mnohem lepšího zacházení než mnoha jeho spoluvězňům.

„A jaké plány máš teď?“ ptala se Deb.

„Promění se v hraběte,“ vložil se do hovoru Gil. „Proč by nám jinak posílal své míry a žádal, abychom mu nechali ušít módní oblečení?“

Ran se zasmál. „To byl Josephův nápad. Ví, že nic vhodného nemám.“

„Ne, v tom s ním, bohužel, musím souhlasit,“ odpověděl protáhlým tónem jeho švagr. „V tomhle kabátě by ses mohl vydávat přinejlepším za farmáře džentlmena. Naštěstí jsme tvůj úkol splnili a až budeš večer odjíždět, můžeš si vzít s sebou kufr plný nových šatů. Až se příště setkáme, tak doufám, že se nebudu muset stydět k tobě přihlásit,“ usmíval se.

„To je od tebe velkorysý!“ opáčil Ron se širokým úsměvem.

„Ale kam půjdeš?“ ptala se Debora. „Proč nejeďeš s námi do Gilmortonu? Malý James i Randolph by jistě rádi viděli svého strýčka a mohl bys s námi zůstat přes zimu.“

„Ano, ale není to jenom kvůli tvým synovcům,“ dodal její manžel. „Oba budeme rádi, když s námi pobudeš. Jak dlouho budeš chtít.“

„Děkuji vám oběma, ale obávám se, že to bude muset počkat. Mám teď svá vlastní panství a ze všeho nejdřív musím navštívit je.“

„Ach ano. Jsi teď bohatý muž, Rane.“ Gil se

pohodlně opřel a vzal do obou dlaní skleničku. „Máš bohatství a titul, je z tebe docela partie!“

„Gile!“ napomenula ho Debora napůl v žertu a napůl vyděšeně. „A to o mně říkáš, že jsem dohazovačka?“

Vikomt jí věnoval pohled s nadzvednutým obočím.

„Co z toho, co jsem řekl, není pravda? Společenské rubriky budou jistě plné toho, že nový lord Westray je odsouzený zločinec, ale věř mně, Rane, to ani o trochu nesníží tvou cenu u matek vdavekchtivých dcer.“

„Nevíme...“ Debora věnovala bratrovi letmý, ostýchavý pohled. „Možná je v Austrálii nějaká dáma...“

Ran zavrtěl hlavou. „V Sydney Cove i v Airdsu bylo jenom málo příležitostí setkat se s dámou. Kromě toho jsem byl příliš zaneprázdňený tím, abych si budoval vlastní živobytí. Teď, předpokládám, budu muset zřejmě o manželství začít uvažovat.“

„Proboha, Rane, ty tedy bereš své povinnosti vskutku vážně!“ zvolal vikomt.

„Musím myslet na následnictví,“ pokrčil rameny Ran. „Nemělo by to být nic těžkého. Musí být spousta vhodných mladých žen, které by přicházely v úvahu. Nejsem nijak vybíravý. Potřebuji jenom nějakou, která by tu roli uspokojivě zvládla.“

Gil si pohrdlivě odfrkl. „Milý příteli, na zamilovanosti není nic uspokojivého. Může ti to přinášet radost, ale i bolest.“ Široce se usmál na svou ženu. „Věř mi, je to všechno jenom ne uspokojivé.“

„Potom se nebudu zamilovávat,“ odvětil Ran jednoduše. „Na takové hlouposti jsem příliš starý.“

„Vždyť je ti osmadvacet!“ zvonivě se zasmála Debora. „Jsi dokonale připravený udělat ze sebe kvůli ženě blázna!“

Rana sestřino dloubnutí neurazilo. „Možná, ale pochybuji, že budu mít na podobné věci čas. Alespoň ne po nějakou dobu. Řekl jsem Chislettovi, aby napsal správci hlavního sídla hraběte, tedy mého hlavního sídla Westray Priors v Oxfordshiru, že jsem v Anglii a mám v úmyslu tam za pár týdnů přicestovat. Podle dokumentů, které mně včera předal Chislett, jsem ale zjistil, že je tady ještě jedna nemovitost v Devonu, Beaumont Hall. Pochopil jsem, že je to nedaleko Tavistocku. Jelikož jsem tak blízko, přijde mně škoda se tam nepodívat.“

„Blízko!“ zamračil se Gil. „Vždyť to odsud musí být dobrých sto padesát mil a vsadím se, že cesty budou v hrozném stavu!“

„Já ale nepojedu po cestách,“ odpověděl Ran. „Teď je ze mě mořeplavec, jak vidíte.“ Široce se zašklebil. „Zamluvili jsme si s Josephem místa na lodi, která s ranním přílivem vyplouvá odsud do Plymouthu.“

Počasí jejich plavbě do Plymouthu přálo. Tam si Randolph s Josephem najali kočár, který je měl dovézt do Beaumont Hall. Ran se cestou se zájmem rozhlížel kolem.

„Už jsem zapomněl, jaké to tady na podzim je,“ poznamenal tichým hlasem. „Jak barevné jsou stromy, než jim na zimu opadá listí. A krajina je tady mnohem zelenější.“

Cítil, jak se mu v nitru rozlévá spokojenost. Pocit, že se vrátil domů.

Jak vikomt předpovídal, dál od měst byly cesty ve špatném stavu, a když kočár s oběma cestovateli po mnoha hodinách nepohodlné cesty projel otevřenou branou do malého parku, ulevilo se jim.

„Na to, že je dům již déle než rok prázdný, je příjezdová cesta ve výborném stavu,“ poznamenal Ran. „Doufejme, že podobně na tom bude i samotný dům. Chislett říkal, že tady je nějaké stálé služebnictvo. Jak říkal, že se jmenuje majordomus? Meavy. A jeho žena je hospodyní.“

„Stejně si myslím, že jsme měli dát dopředu vědět, že přijedeme,“ poznamenal tiše Joseph.

„Zbytečné starosti,“ odpověděl zvesela nový hrabě.

„Jen počkejte, jak se budete tvářit, až zjistíme, že nás nemohou ubytovat a budeme si muset hledat nocleh v Tavistocku!“

„Pochybuji, že by to došlo tak daleko. Vždyť jsme už tolikrát spali pod hvězdnou oblohou.“

„Jistě, ale to bylo na druhé straně světa, pane!“

Ran se odpovědi svého sluhy jenom zasmál a naklonil se dopředu, aby lépe viděl na sídlo před sebou. A nebyl zklamaný. Byl krásný den a zapadající slunce vše zalávalo měkkým zlatým světlem. Projeli zatáčkou a dům se před nimi objevil v celé své kráse.

Byla to působivá třípatrová budova. Vnější fasáda z červených cihel byla zdobena dekorativními barokními pilastry ze světlého vápence, které na rozích domu sahaly až pod střechu. Další pilastry zdobily dveře, nad kterými se klenula kamenná stříška bohatě zdobená tak, že vypadala jako mušle. Randolph se na svého společníka usmál.

„Buď klidný, Josephe. Střecha vypadá zdravě, takže přinejhorším tady můžeme noc přečkat na podlaže.“ Kočár zastavil u nízkého schodiště a Ran si na hlavu nasadil klobouk. „Tak pojd', podíváme se, jak bude Meavy reagovat na náš příjezd.“

Když je však služebnictvo uvedlo do domu, byl sice majordomus překvapený, že vidí nového hraběte, ale nebyl zdaleka tak šokovaný, jak Randolph očekával. Joseph měl připravený dopis od Chisletta, kdyby měl kdokoliv nějaké podezření, ale majordomus se na něj skoro nepodíval.

„Vítejte, můj pane,“ přivítal je s uctivou úklonou. „Škoda, že jsme nebyli zpraveni o tom, že přijedete právě dnes.“

„Nebyl čas,“ odpověděl Ran a podal sluhovi kabát a klobouk. „Pokud je v domě něco k jídlu, přineste to, prosím, do přijímacího salonku.“

„Výborně, pane. A co si dáte k pití?“

„Pochybuji, že budete mít kávu.“

„Ovšemže máme kávu, můj pane. I čaj.“

„Tak tedy konvici kávy.“ Pohlédl na Josepha. „Půjdeš se mnou.“

Jeho komorník mlčel jenom do chvíle, kdy je Meavy uvedl do salonku a zaklaply za ním dveře.

„Budou si myslet, že jste podivín, když se dělíte o občerstvení se sluhou.“

„Zvyknou si!“ odpověděl Randolph. „A ty nejsi sluha. Jsi můj pobočník. Právě jsem tě povýšil!“ Svalil se do křesla vedle mramorového krbu, ve kterém vesele hořel oheň. „Později budu chtít vědět, proč tady, k čertu, topí v krbu, když tu nikdo nebydlí, ale pro tuto chvíli jsem s tím náramně spokojený.“

„Ano,“ souhlasil Joseph a posadil se také. „Stejně mně to ale přijde podivné. Služebnictvo v livrejích a hořící oheň v krbu, když nevěděli, že jejich pán má přijet.“

„Třeba tady občas topí, aby vyhnali vlhkost,“ začal zamyšleně Ran, ale větu mu přerušil Meavy, který

právě vešel dovnitř s podnosem se sklenicemi a karafou. Následovala ho baculatá žena v bílé zástěře a sněhově bílém krajkovém čepečku na šedých kudrnatých vlasech. Představila se jako paní Meavyová, hospodyně.

„Káva bude hotová za chvíličku, můj pane, ale říkala jsem si, že byste si možná zatím rád dal sklenku vína.“ Položila na postranní stůl podnos s koláčky a sušenkami a otočila se k hraběti. „Můj pane, to je překvapení,“ řekla vesele. „Kdybych věděla, že přijedete, připravila bych vám večeři, ale když je její milost na celý den pryč, jediné, co mám připravené, je koláč s vejci a slaninou –“

„Počkejte chvíli,“ přerušil přívál jejích slov Ran. „Její milost?“

Stará žena překvapeně zamrkala. „Nu, ano, můj pane. Hraběnka.“

Teď byla řada na Ranovi, aby překvapeně zamrkal. „Hraběnka? Chcete říct, že tady bydlí vdova po starém hraběti?“

V duchu zaklel. Taková možnost ho ani na chvíli nenapadla. K čertu s Chislettem, že ho na to neupozornil!

Hospodyně potlačila smích. „Ale kdepak, můj pane. Myslím samozřejmě vaši hraběnku!“

Randolph si nevšiml dusivého zvuku, který vydával Joseph, který stěží dokázal potlačit smích, a snažil se skrýt vlastní překvapení.

„Ach, jistě, lady Westrayová,“ prohlásil bez mrknutí oka. „Říkala jste, že je pryč?“

„Ano, můj pane. Ráno jela na vyjížďku s lady Meonovou, a potom zůstane na večeři i na noc v jejím domě.“

„Skutečně?“ Ran cítil, jak v něm začíná bublat smích a usmál se na Josepha, který byl ještě pořád celý rudý v obličejí. „Jakmile se najíme, připojíme se tam k ní. Prosím, doneste nám kousek toho koláče, paní Meavyová. Josephe, po večeři vybalíš věci a vykartáčuješ mi večerní oblek.“

Ran stál před dlouhým zrcadlem a prohlížel si svůj nový černý kabát se zlatými knoflíky zdobenými erbem rodu Westrayů. Když ho vytahoval z jednoho z kufrů, které mu dodali Gilmortonovi, díval se na něj trochu úkosem, ale teď spokojeně pokýval hlavou.

„Debora a Gil překonali moje očekávání,“ prohlásil. „Kabát, kalhoty po kolena, nejjemnější lněné košile, a dokonce boty! Všechno, co je potřeba k tomu, abych přesvědčil jakéhokoliv pochybovače o tom, že jsem opravdu nový hrabě.“

Byl v hlavní ložnici domu, kde služebnictvo narychlo rozdělalo oheň v krbu. Joseph mu opatrně kartáčoval nový klobouk, který doplňoval jeho novou garderobu, ale přesto se na svého pána zamračeně podíval.

„Jistě, můj pane, ale kdo je ta tajemná dáma, která se vydává za vaši manželku?“ Přestože byli v pokoji sami, mluvil potichu. „Trochu jsem se vyptával, samozřejmě diskrétně, ale jediné, co mně služebnictvo dokázalo říct, je, že přijela společně se svou komornou před dvěma týdny a ubytovala se tady. Namluvila jim nějakou historku o tom, že musíte vyřizovat nějaké důležité záležitosti na druhém konci země.“

„A oni tomu věřili?“ Randolph si zapíchl diamantovou jehlici do sněhobílé vázanky.

„A proč by nevěřili?“ rozhodil Joseph rukama.

„Doslechli se, že našli nového hraběte a povolali ho domů, aby se ujal svého dědictví. Nic víc.“

„Pravda je, že jsem Chislettovi nařídil, aby příliš nemluvil,“ poznamenal uznale Ran. „A komorná té dámy, jediný člověk, který by nám mohl říct, o co tady jde, doprovází svou paní k lady Meonové.“ Vzal si od Josepha klobouk a posadil si ho na hlavu. „Myślím, že před sebou mám zajímavý večer.“

„Možná bych vás měl raději doprovodit, můj pane. Kdyby se vyskytly nějaké potíže.“

„Nepředpokládám, že budu potřebovat tvou pomoc, příteli. Zůstaneš tady a dohlédneš na to, aby mně pořádně vyvětrali povlečení. Postel mi ustlali narychlo a já z toho vlhka nechci nastydnout.“

„Po tom všem, čím jsme spolu prošli, vás nějaké vlhké povlečení jen tak neskolí, můj pane,“ pronesl tiše Joseph a otevřel svému pánovi dveře z ložnice.

Meon House ležel jenom několik mil od Beaumont Hall, ale Randolphův kočí místní cesty neznal a špatně odbočil. Když kočár dorazil na místo, bylo už tedy téměř devět hodin. Ze všech oken se linulo světlo a podle množství kočárů čekajících venku podél příjezdové cesty Ran usoudil, že se uvnitř odehrává něco většího než jenom poklidná sousedská večere.

Začalo pršet a Ran rychle vyběhl po schodech nahoru k hlavním dveřím, které mu otevřel sluha. Ve vstupní hale v krbu vesele praskal oheň a z místností kolem slyšel Ran zvuky hlasů. Když Ran řekl lokajovi své jméno, zatvářil se sluha poněkud zmateně, ale kolemjdoucí dáma se zastavila a přistoupila k nim. Podle toho, jak lokaje poslala pryč, Ran usoudil, že to je lady Meonová. Muselo jí být hodně přes třicet,

ale kypré tělo v nadných tvarů oblečené do zlatých saténových šatů a lesklé tmavě kudrnaté vlasy vyčesané nahoru nemohly nechat žádné mužské oko klidné. Ran si pomyslel, že je velice přitažlivá a také si je toho dobře vědoma.

„Lord Westray, to je ale opravdové překvapení.“ Úsměv plných červených rtů a zájem v tmavých očích naznačoval, že není nepříjemné.

„Ano, jsem lord Westray,“ usmál se na ni. „Prosím o odpuštění, že přicházím bez ohlášení, ale právě jsem dorazil na Beaumont a dozvěděl jsem se, že moje žena je tady. Doufám, že jsem vám nepřerušil večeri?“

Ran vzal do dlaně její nataženou ruku a sklonil se nad ní. Jakmile to udělal, lekl se, že je to možná příliš staromódní gesto. K jeho úlevě to ale dámu zjevně okouzlo. Věnovala mu široký úsměv.

„Ne, ne, kdepak. Večere už skončila a všichni jsou v salonku. Sama vás tam uvedu. Tedy –“ Najednou se zarazila. „Večeřel jste, lorde Westrayi? Jestli ne, jsem si jistá, že můžeme –“

„Večeřel jsem na Beaumontu, madam, děkuji vám,“ odpověděl Randolph.

„Ach, výborně.“ Zavěsila se do něj. „Pojďte tedy, můj pane. Půjdeme. Ale musím vás varovat, je to jenom malá společnost, jenom několik rodin ze sousedství, což je jediná společnost, kterou nám toto odlehlé místo nabízí. Lady Westrayová si přála poznat své sousedy a já jsem jí chtěla vyjít vstříc. Bože, ta bude ráda, až vás uvidí!“

„Zdaleka ne tolik jako já,“ zašeptal Ran.

Po boku své hostitelky vešel do elegantního salonku, který ozařovalo světlo lustrů, které se odráželo od

šperků přítomných dam. Možná je to malý večírek, ale hosté ho zjevně považují za důležitou příležitost.

V místnosti bylo jenom asi tucet lidí, ale podle hladiny hluku Ran usoudil, že jim služebnictvo hojně nalévalo vína. Na pohovce vedle krbu seděly dvě dámy pohroužené do hovoru a postarší džentlmen podřimoval v křesle. Všichni ostatní se shromáždili ve velkém výklenku s okny. Lady Meonová vedla Rana napříč místností přímo k nim. Ve skupině byly tři dámy a dvakrát takový počet džentlmenů. Všichni soustředili svou pozornost na dámu, která stála zády do místnosti. Živě něco vyprávěla a sukně jejích červených šatů se jí při tom vlnila.

Když se blížili, využil Ran příležitosti, aby si ji důkladně prohlédl. Dokonce i zezadu působila přitažlivě. Měla elegantní postavu a ze šatů s hluboce střiženým živůtkem jí svůdně vystupovala hladká oblá ramena. Na ladném štíhlém krku měla diamantový náhrdelník a světlé kudrnaté vlasy měla umně vyčesané do elegantního drdolu. Při každém pohybu se jí zaleskly jako čerstvě vyražené zlaté mince.

Ran pohlédl na druhé dvě dámy, které byly obě postarší a měly šedivé vlasy. Příliš staré na to, aby byly jeho hraběnkou. Zachvěly se mu rty, a jak se ke skupince blížili, zalila ho vlna vzrušení. Dobrý Bože, to zjevení v červených šatech přece nemůže být...

Lady Meonová natáhla ruku a lehce se dotkla červeného rukávu.

„Nuže, nuže, lady Westrayová, ani netušíte, jak jsem potěšená, že vám můžu přinést dobré zprávy, protože právě přišel váš manžel. Právě dnes večer dorazil do Devonu a přijel sem za vámi!“

Dáma se rychle otočila a Rana okouzлил její